

Tribunalul

Secția I civilă,/ litigii de muncă și asigurări sociale

Domnule Președinte

Subsemnații, judecători și procurori pensionari, menționați în tabelul anexat prezentei cereri, **cu domiciliile procesual alese la reprezentantul nostru**, (pe care o desemnăm persoană însărcinată cu primirea actelor de procedură și reprezentant comun conform art. 202 alin. 1 Cod procedură civilă) domiciliată în, email, unde solicităm a ni se comunica în format electronic actele de procedură, chemăm în judecată

Casa Județeană de Pensii, cu sediul în, prin reprezentanți legali, **cu citarea obligatorie**, în temeiul art. 27 alin. (3) din OG nr. 137/2000, a **Consiliului Național Pentru Combaterea Discriminării**, cu sediul în București, Piața Valter Mărcăineanu, nr.1-3, sector 1, email: support@cncd.ro, fax: 021/312.65.85, reprezentat prin președinte, pentru a dispune:

- I. **obligarea pârâtei Casa Județeană de Pensii la calcularea corectă și restituirea sumelor reținute din pensiile reclamantilor începând cu luna ianuarie 2024, cu titlu de impozit pe drepturile de pensie, în aplicarea art.101 Cod fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.282/2023, suplimentar celor corespunzătoare cotei de impozit reglementate la art.64 din Codul fiscal**, actualizate în funcție de indicele de inflație și cu dobânda legală penalizatoare, începând cu prima reținere din pensia fiecărui reclamant până la executarea integrală a obligației principale.

- a. În temeiul art. 29 al. 1 și 3 din Legea nr. 47/1992 coroborat cu art. 9 al. 1-5 din Legea nr. 554/2004, vă rugăm să dispuneți **sesizarea Curții Constituționale a României** cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 282/2023, *pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu și a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal*, publicată în M. OF. nr. 950 din 20 octombrie 2023, prin raportare la dispozițiile art. 1 al. 3 și 5 cu trimitere la art.6 din Legea nr. 24/2000 , art. 16 al. 1, art.44 al. 1 și 2, art. 56 al. 2, art. 124 al. 3, art. 139 al. 1, art. 147 al. 4 din Constituția României, sumele solicitate la pct. I reprezentând diferența reținută în plus în baza textului declarat neconstituțional.

- b. Să dispuneți sesizarea CNCD pentru emiterea unui punct de vedere și **să constatați că prin aplicarea în mod concret a dispozițiilor art.101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, suntem discriminați** față de alți pensionari, atât din sistemul public cât și beneficiari ai pensiilor de serviciu, sumele solicitate la pct. I reprezentând

despăgubiri ce ni se cuvin pentru repararea pentru prejudiciului produs de actele/faptele discriminatorii la care am fost supuși.

II. obligarea pârâtei Casa Județeană de Pensii

- la emiterea unei decizii conform art. 213 alin. 4 din Legea nr. 303/2022 în cadrul căreia să fie calculată pensia contributivă cu luarea în considerare a tuturor veniturilor din perioada ce constituie vechime în muncă și a unui stagiu complet de cotizare de 25 de ani, calculat conform art. 82 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, respectiv art. 211 alin.1 din Legea nr. 303/2022 prin raportare la art. 82 alin.(8) din Legea nr. 303/2004, respectiv art. 211 alin. 7 din Legea nr. 303/2022 și

- la calcularea în mod corespunzător a impozitului aferent conform art. 101 alin. 2 lit. b Cod fiscal astfel cum a fost modificat prin Legea nr.282/2023 și la restituirea diferențelor de pensie reținute nelegal, actualizate în funcție de indicele de inflație și cu aplicarea dobânzii legale penalizatorii, începând cu prima reținere din pensia fiecărui reclamant până la executarea integrală a obligației principale.

I. În fapt, avem calitatea de judecători / procurori pensionari, iar începând cu luna ianuarie 2024 cuantumul pensiei noastre a fost redus substanțial prin aplicarea unor cote de impozitare suplimentare (de 15%, respectiv 20%) potrivit art.101 Cod fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, publicată în M. OF. nr. 950 din 20 octombrie 2023, spre deosebire de cota unică de impozitare de 10% prevăzută de art. 64 din Codul fiscal ce ne era aplicabilă anterior.

Astfel, în baza art.101 alin. 2 Cod fiscal, astfel cum a fost modificat, *impozitul lunar se determină de fiecare plătitor de venit din pensii, astfel: a) pentru venitul lunar din pensii **determinat ca urmare a aplicării principiului contributivității**, indiferent de nivelul acestuia, din care se deduce plafonul de venit neimpozabil lunar de 2.000 de lei, se aplică o cotă de impunere de 10%; b) pentru venitul lunar din pensii care are **atât componentă contributivă, cât și componentă necontributivă**, din care se deduce plafonul de venit neimpozabil lunar de 2.000 de lei, pentru partea contributivă se aplică dispozițiile lit. a), respectiv o cotă de impunere de 10%, iar pentru partea necontributivă se aplică progresiv următoarele cote de impunere: (i) 10%, pentru partea mai mică decât nivelul câștigului salarial mediu net sau egală cu acesta; (ii) 15%, pentru partea cuprinsă între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat sau egală cu acesta; (iii) 20%, pentru partea ce depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat;*

c) pentru venitul lunar din pensii care are **doar componentă necontributivă**, din care se deduce plafonul de venit neimpozabil lunar de 2.000 de lei, se aplică progresiv următoarele cote de impunere: (i) 10%, pentru partea mai mică decât nivelul câștigului salarial mediu net sau egală cu acesta; (ii) 15%, pentru partea cuprinsă între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat sau egală cu acesta; (iii) 20%, pentru partea ce depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat.

Spre deosebire, art.101 alin.2 Cod fiscal în forma anterioară și art. 64 din vechea și actuala dispoziție a Codului fiscal, prevedea o cotă unică de impozitare de 10% pentru toate veniturile din pensii, (pe care o considerăm aplicabilă) astfel încât ne considerăm îndreptățiți a fi despăgubiți cu diferența de impozit reținută în plus.

Cu privire la primul capăt de cerere vă solicităm următoarele

a. În temeiul art. 29 al. 1 și 3 din Legea nr. 47/1992 vă rugăm să dispuneți **sesizarea Curții Constituționale a României** cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, *pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu și a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal*, publicată în M. OF. nr. 950 din 20 octombrie 2023, prin raportare la dispozițiile art. 1 al. 3 și 5 cu trimitere la art.6 din Legea nr. 24/2000 , art. 16 al. 1, art.44 al. 1 și 2, art. 56 al. 2, art. 124 al. 3, art. 139 al. 1, art. 147 al. 4 din Constituția României, sumele solicitate la pct. I reprezentând diferența reținută în plus în baza textului declarat neconstituțional.

b. **Să dispuneți sesizarea CNCND pentru emiterea unui punct de vedere și să constatați că prin aplicarea în mod concret a dispozițiilor art.101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, suntem discriminați** față de alți pensionari, atât din sistemul public cât și beneficiari ai pensiilor de serviciu, sumele solicitate la pct. I reprezentând prejudiciul ce ni se cuvine pentru repararea actelor/faptelor discriminatorii la care am fost supuși.

În concret:

a. **Noul algoritm de calcul al impozitului este în contradicție cu principiile de bază cuprinse în Constituția României, motiv pentru care invocăm excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.101 Cod fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023**, publicată în M. OF. nr. 950 din 20 octombrie 2023, prin raportare la dispozițiile art. 1 al. 3 și 5 cu trimitere la art.6 din Legea nr. 24/2000 , art. 16 al. 1, art.44 al. 1 și 2, art. 56 al. 2, art. 124 al. 3, art. 139 al. 1, art. 147 al. 4 din Constituția României.

Structura de impozitare stabilită de către legiuitor prin dispozițiile art. XVIII, anume prin modificările aduse art. 101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care asigură o abordare progresivă a impozitării veniturilor din pensii, cu o cotă mai mică pentru veniturile mai mici și o cotă mai mare pentru veniturile mai mari, încalcă dispozițiile constituționale anterior menționate.

Solicităm a se constata că **solicitarea de sesizare a Curții Constituționale este admisibilă**, dispozițiile criticate sunt cele care sunt de interes și au legătură cu prezenta cerere de chemare în judecată.

Astfel, în baza dispozițiilor asupra cărora se solicită controlul de constituționalitate, respectiv art.101 Cod fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, s-a dispus o nouă modalitate de impozitare a pensiilor noastre ce a avut ca efect scăderea substanțială a acestora, excepția vizând o lege în vigoare, (Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în forma modificată prin Legea nr. 282/2023, publicată în M. OF. nr. 950 din 20 octombrie 2023) asupra căreia Curtea constituțională nu a mai pronunțat o decizie de admitere.

Ca atare, sunt întrunite condițiile de admisibilitate ale art. 29 din Legea nr. 47/1992 pentru sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal în forma în vigoare începând cu data de 1.01.2024 .

Obiecțiile de neconstituționalitate privind art. 101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal astfel cum a fost modificat prin Legea nr.282/2023 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu și a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal sunt redacte

în mod detaliat în punctul de vedere anexat prezentei cereri pe care vă solicităm să îl consemnați în cadrul încheierii de sesizare ce urmează să fie înaintată, potrivit art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992, Curții Constituționale.

Pentru aceste considerente, vă rugăm să dispuneți sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Solicităm suspendarea cauzei până la soluționarea acesteia având în vedere că litigiul se întemeiază pe declararea neconstituționalității textelor în baza cărora au fost efectuate reținerile.

Având în vedere că reținerile efectuate de casele de pensii au fost întemeiate pe texte de lege nelegale, se impune admiterea acțiunii de asigurări sociale formulată prin care am solicitat obligarea persoanei juridice care are calitatea de plătitor de venituri din pensii respectiv Casa Județeană de Pensii de a ne achita sumele reținute nelegal din drepturile de pensie ce ni se cuveneau actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală penalizatoare.

b. În situația în care se va aprecia că textul este conform Constituției României, vă rugăm să constatați că prin aplicarea în mod efectiv a acestor dispoziții suntem discriminați față de alți pensionari atât din sistemul public cât și beneficiari ai pensiilor de serviciu, sumele solicitate la pct. I reprezentând prejudiciul ce ni se cuvine pentru repararea actelor/faptelor discriminatorii la care am fost supuși.

Ca atare, acțiunea de față are și un capăt de cerere prin care se invocă *un prejudiciu pentru acte/fapte discriminatorii rezultate din impozitarea pensiilor noastre, fapta cauzatoare de prejudicii invocată de noi fiind discriminarea față de alți pensionari, atât din sistemul public cât și beneficiari ai pensiilor de serviciu.*

În cadrul *considerentelor deciziei nr. 10/2016* din 23/05/2016 a **Î.C.C.J.** s-a aratat că textul art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 are semnificația că orice persoană care se consideră discriminată are asigurată întotdeauna calea unei acțiuni în fata instanței de judecată pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare. „*În litigiile supuse analizei, persoana care se consideră discriminată are deschisă - prin norma cuprinsă în art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 - chiar calea unei acțiuni în realizare, care este aceea în repararea prejudiciului cauzat prin actul/faptul ilicit discriminatoriu și în restabilirea situației anterioare.*”

Tot în considerentele aceleiași decizii s-au mai reținut următoarele: *Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, așa cum rezultă din titulatura sa, își propune să asigure prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare [ca mijloc de realizare a principiului constituțional al egalității între cetățeni și ca instrument de garantare a drepturilor și libertăților constituționale evocate în cuprinsul art. 1 alin. (2)], indiferent de modalitatea în care aceasta se concretizează, prin acte sau fapte, manifestate în toate domeniile vieții sociale, cum ar fi: a) în raporturile de muncă - în legătură cu condițiile de încadrare în muncă, criteriile și condițiile de recrutare, selectare și promovare, accesul la toate formele și nivelurile de orientare, formare și perfecționare profesională; b) protecția și securitatea socială; c) serviciile publice, orice alte servicii, accesul la bunuri și facilități; d) sistemul educațional; e) libertatea circulației; f) liniștea și ordinea publică; g) orice alte domenii ale vieții sociale.*

Potrivit art. 2 alin. (11) din O.G. 137/2000, comportamentul discriminatoriu poate atrage răspunderea civilă, contravențională sau penală, după caz, în condițiile legii. Antrenarea răspunderii civile, despre care vorbește art. 2 alin. (11) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, este pusă în practică prin mijlocirea art. 27 din același act normativ.

Se mai arată de către Inalta Curte de Casație și Justiție că *reglementarea detaliază condițiile în care se asigură realizarea dreptului de acces la instanță pentru reclamarea unui caz de discriminare, menționând că acțiunea poate fi formulată în fața instanței de judecată... potrivit dreptului comun*”, cererea fiind scutită de taxă judiciară de timbru și putând fi promovată necondiționat de sesizarea Consiliului, care însă va fi în mod obligatoriu citat la judecarea cauzei.

Susținem că prin aplicarea în mod concret a dispozițiilor art.101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, suntem discriminați față de alți pensionari, tratamentul sancționator fiind aplicat doar beneficiarilor pensiilor de serviciu, cu diferențe de aplicare chiar în cadrul acestei categorii, sumele solicitate reprezentând prejudiciul ce ni se cuvine pentru repararea actelor/faptelor discriminatorii la care am fost supuși.

b.1 Astfel, în cele ce succed, invocăm **discriminarea față pensionarii din sistemul public de pensii al căror venit lunar din pensii este determinat doar ca urmare a aplicării principiului contributivității, indiferent de nivelul acestuia, cărora li se aplică o cotă unică de impunere de 10%.**

Tratamentul nefavorabil: spre deosebire de aceștia noi suntem sancționați suplimentar pentru partea necontributivă aplicându-se progresiv următoarele cote de impunere: (i) 10%, pentru partea mai mică decât nivelul câștigului salarial mediu net sau egală cu acesta; (ii) 15%, pentru partea cuprinsă între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat sau egală cu acesta; (iii) 20%, pentru partea ce depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat.

Criteriul de diferențiere este statutul profesional, noi fiind pensionați în baza unor legi speciale care stabilesc acordarea pensiilor de serviciu.

Fapta discriminatorie nu are o justificare obiectivă, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv nu sunt adecvate și necesare.

Astfel, caracterul nediscriminatoriu al reglementărilor fiscale este garantat prin consacarea principiului neutralității impunerii în art. 3 din Codul fiscal. Prin neutralitatea măsurilor fiscale înțelegem, în fapt, egalitatea de tratament a contribuabililor sub aspectul reglementării propriu-zise, atât a efectelor imediate, cât și al celor care pot apărea pe termen lung.

Totuși prin noile dispoziții ale art. 101 Cod fiscal, respectiv suprataxarea cu 15% - 20% a veniturilor beneficiarilor pensiilor de serviciu, nu este nicidecum instituit un sistem de impozitare progresivă, ci o structură hibridă, menită să impoziteze diferențiat doar o anumită categorie de cetățeni și în funcție criterii cel puțin îndoielnice. Astfel, nu este propus un sistem de impozitare progresiv în două tranșe, ci menținerea unui sistem în cotă unică, cu excepția unei singure categorii de cetățeni, anume beneficiarii pensiilor de serviciu.

Codul fiscal nu prevede la art. 64 tranșe sau cote de impozitare diferite pentru venituri rezultate din indemnizații sau pentru venituri rezultate din salarii. Impozitul se aplică pentru venitul realizat: asupra salariilor și veniturilor asimilate salariilor, asupra pensiilor, etc. Impozitul nu se aplică asupra unor componente ale venitului – parte contributivă sau necontributivă.

Prin noile dispoziții ale art. 101 Cod fiscal se tinde la modificarea cotei unice de impozitare de 10% doar pentru veniturile rezultate din respectivele categorii de pensii, astfel încât modificarea dispozițiilor art. 101 din Cod fiscal încalcă egalitatea în fața legii.

Statuarea altor cote de impozitare decât cele stabilite legal, printr-un artificiu legislativ, care încalcă toate normele în vigoare, instituie de fapt „o taxă suplimentară” asupra venitului reprezentat de pensia de serviciu, cu trimitere efectivă la pensiile magistraților.

Legiuitorul are posibilitatea de a stabili cote de impozitare diferite, tot așa cum poate stabili (și a stabilit) categorii de venituri care nu sunt supuse impozitării. **Însă în România, în prezent, nu există decât o cotă de impozitare unică - de 10% - prevăzută de dispozițiile art. 64 din Cod fiscal.**

Mai mult, impozitarea nu poate fi făcută diferit în funcție de categorii sau grupe de cetățeni. De asemenea, este greu de imaginat cum tratamentul diferențiat ar putea fi justificat obiectiv și rezonabil pentru instituirea unui asemenea sistem.

Un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Altfel spus, ceea ce atrage diferența de tratament juridic nu este simpla voință a legiuitorului, ci situațiile concrete în care se află anumite categorii de persoane, situații ce trebuie analizate prin prisma unor criterii obiective și raționale.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza Stere și alții împotriva României, paragraful 50) a reținut că statul, mai ales atunci când pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui just echilibru între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului.

Or, actul normativ criticat operează o reconfigurare a sistemului de impozitare doar în privința unei anumite categorii de contribuabili.

Astfel, prin efectul legii, o categorie de contribuabili pensionari (beneficiarii pensiei din sistemul public de pensii) este impozitată cu o cotă unică de impunere de 10% pe venituri, iar o altă categorie (beneficiarii pensiilor de serviciu care, conform legii, sunt acordate conform altor criterii decât cel al contribuțiilor virate către stat) este supusă unei duble impozitări, constând în cota unică de impozitare de 10% la care se adaugă încă o impozitare progresivă pe tranșe de venit.

Ca atare, textul art. 101 Cod fiscal nou introdus creează o discriminare pe criteriul statutului social prin impunerea unor cote de impozit progresive în funcție de nivelul venitului, în ceea ce privește partea necontributivă a veniturilor din pensiile de serviciu. Discriminarea se datorează introducerii a trei trepte de impozitare, fiecare asociată cu un anumit interval al veniturilor. Astfel, plătitorii de impozit cu venituri sub nivelul câștigului salarial mediu net sunt supuși unei cote de 10%, în timp ce cei cu venituri între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut sunt impozitați la o cotă de 15%, iar cei cu venituri care depășesc nivelul câștigului salarial mediu brut sunt supuși unei cote de 20%.

Această diferențiere a cotelor de impozitare în funcție de nivelul venitului este, astfel, discriminatorie pe criteriul averii, deoarece persoanele cu venituri mai mari sunt impozitate la o cotă procentuală mai ridicată, ceea ce reflectă o abordare progresivă. Discriminarea pe criteriul averii este evidentă în faptul că impozitul crește proporțional cu nivelul veniturilor, punând o povară mai mare asupra celor cu venituri superioare și creând o distincție fiscală bazată pe capacitatea financiară a contribuabililor.

b.2 Impunerea unei cote mai ridicate pentru veniturile mai mari constituie o penalizare și nu neapărat o măsură proporțională cu capacitatea reală de contribuție și **crează discriminare chiar între beneficiarii pensiilor de serviciu, în speță magistrații**, deoarece unii pot avea o parte necontributivă mai mare decât alții în funcție de anumite criterii, cum ar fi: vechimea, gradul profesional, funcția exercitată (de execuție sau de conducere), o perioadă de activitate mai mare. Conform sistemului de impozitare progresivă, ratele de impozitare cresc odată cu creșterea veniturilor.

Tratamentul discriminatoriu constă în aplicarea de cote de impunere diferite în funcție de nivelul veniturilor, care realizează o apropiere a veniturilor între beneficiari deși prin munca depusă de-a lungul carierei erau îndreptățiți a primi o compensare bănească pe măsura efortului depus. În acest caz, magistrații pensionari cu venituri mai mari plătesc un impozit mai mare, ceea ce duce la o apropiere a veniturilor lor, deși criteriile în funcție de care a fost stabilită baza de calcul a pensiei au fost strict determinate de legea în vigoare la data pensionării, cum ar fi vechimea în magistratură, instanța/parchetul la care au funcționat cât și indicatori de performanță ce au fost urmăriți pe întreg parcursul carierei profesionale precum, gradul, funcția, specializări precum doctoratul, avute la data pensionării.

De asemenea, aceste dispoziții creează inechitate inter-generațională. Impozitul aplicat în integralitate promovează echitatea între generații, deoarece fiecare generație de magistrați pensionari este supusă aceleiași rate de impozit asupra întregului venit din pensie, indiferent de structura specifică a pensiilor. În schimb impozitul progresiv pe componentele constitutive ale pensiei creează inechitate inter generațională, contrar principiului impozitării uniforme prevăzut de articolul 56, alineatele 2 și 3 din Constituția României, care stabilește că impozitul trebuie să fie același pentru toți contribuabili în situații similare.

Această structură de taxare constituie o discriminare pe baza sursei de venit, încălcând astfel principiul egalității, magistrații ar trebui să fie tratați în mod egal în fața legii, indiferent de proveniența veniturilor lor (parte contributivă și necontributivă). Prin impunerea de cote diferite în funcție de nivelul veniturilor, structura de taxare propusă încearcă să echilibreze veniturile între beneficiari. Cu toate acestea, această abordare conduce la o discriminare în cazul magistraților pensionari cu venituri mai mari. Aceștia plătesc un impozit mai mare, reducând astfel diferența inițială dintre veniturile lor., deși la stabilirea cuantumului pensiei ar trebui să se țină cont de funcția, gradul profesional dobândite până la finalul carierei de către magistratul pensionat (încălcându-se paragraful 110 din Decizia 467/2023).

Criteriul de diferențiere este vârsta, starea materială, respectiv veniturile cuvenite cu titlu de pensie de serviciu în baza vechimii, gradului, funcției deținute, noi fiind pensionați în baza unor legi

speciale care stabilesc acordarea pensiilor de serviciu cu criterii clare de determinare avute în vedere pe parcursul carierei.

Fapta discriminatorie nu are o justificare obiectivă, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv nu sunt adecvate și necesare.

Reiterăm că raportarea legiuitorului, în stabilirea unor așa zise praguri de impozitare, fie la venitul din „salariul mediu net pe economie”, fie la venitul din „salariul mediu brut pe economie” doar în cazul pensiilor de serviciu, constituie o încălcare a principiului nediscriminării prevăzut de dispozițiile **art. 20 ale Cartei Drepturilor Fundamentale coroborate cu art.3 al Directivei 2000/78/CE și Protocolul 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.**

Utilizarea unui stagiu de cotizare mai lung de 35 de ani pentru calculul contributivității este inechitabilă pentru cei care au efectuat doar un stagiu de cotizare de 25 de ani. Acest lucru implică o penalizare pentru cei care au contribuit mai puțin la sistemul de pensii și conduce la o distorsiune a drepturilor acestora.

Reamintim că modalitatea de stabilire a pensiei de serviciu era clar prevăzută în legea veche, **fără a fi defalcată pe componente**, chiar dacă beneficiarul pensiei de serviciu a contribuit în decursul timpului din venitul încasat ca și indemnizație la fundamentarea bugetelor asigurărilor sociale, de sănătate, etc.

Defalcarea venitului constituit din pensie în două sau trei componente, care nu au legătură cu sumele ce pot fi apreciate potrivit principiului contributivității din sistemul public de pensii, generează inechități între beneficiarii dreptului la pensie, partea considerată contributivă nefiind identică pentru toți magistrații (indemnizațiile au în vedere gradul profesional, funcția deținută și vechimea în profesie), astfel că și **impozitul va fi diferit.**

Pe de altă parte, prin defalcarea – în mod nelegal spunem noi – pe trei componente a pensiei unice de serviciu, nu se stabilește un prag cert de impozitare – de tipul „treaptă” de impozitare, ci în fapt **este redus cuantumul pensiei în plată, cu evidentă trimitere doar înspre categoria pensiilor de serviciu ale magistraților**, reducerea mascată de dispoziția de impozitare cu 15% a părții ce depășește contributivitatea pentru toate categoriile de pensii de serviciu.

Este fals să se aprecieze că „defalcarea” pensiei de serviciu în trei componente permite o impozitare progresivă. Impozitarea progresivă presupune stabilirea unor praguri ale venitului de la care se majorează contribuția către stat, prag care trebuie să aibă același nivel pentru toți destinatarii legii, indiferent de părțile componente ale venitului.

Mai mult, această modalitate de impozitare creează discriminări prin aplicarea în concret a calculelor de către Casele de pensii chiar și pentru beneficiarii ajunși la vârsta de pensionare în sistemul public cărora li s-a calculat partea contributivă.

Astfel, deși persoanele cărora le este calculată partea contributivă au o vechime mai mare decât altele în magistratură, deci ar trebui ca munca lor să fie recompensată corespunzător contribuțiilor achitate, acestora le este perceput un impozit mai mare decât celor cu o vechime mai mică tocmai datorită faptului că impozitul se aplică pe criteriul averii, respectiv a unor venituri mai mari, indiferent de contribuția efectivă a acestora la sistemul asigurărilor sociale prin prestarea muncii un număr mai mare de ani.

Având în vedere că reținerile efectuate de casele de pensii prin aplicarea în concret în mod defectuos a dispozițiilor art. 101 Cod Fiscal ne-a creat o stare de discriminare evidentă, se impune

admiterea acțiunii în repararea stării de discriminare prin care am solicitat obligarea persoanei juridice care are calitatea de plătitor de venituri din pensii, respectiv Casa Județeană de Pensii, de a ne achita prejudiciul constând în sumele reținute nelegal din drepturile de pensie ce ni se cuveneau actualizate cu indicele de inflație și cu dobânda legală penalizatoare.

II. **Solicităm de asemenea obligarea pârâtei la emiterea unei decizii, conform art. 213 alin. 4 din Legea nr. 303/2022 prin care să fie calculată pensia contributivă cu luarea în considerare a tuturor veniturilor din perioada ce constituie vechime în muncă și a unui stagiu complet de cotizare de 25 de ani,** calculat conform art. 82 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, respectiv art. 211 alin.1 din Legea nr. 303/2022 prin raportare la art. 82 alin.(8) din Legea nr. 303/2004, respectiv art. 211 alin. 7 din Legea nr. 303/2022 precum și **la calcularea în mod corespunzător a impozitului aferent conform art. 101 alin. 2 lit. b Cod fiscal și la restituirea diferențelor de pensie reținute nelegal, actualizate.**

Contrar articolului 101 din Codul Fiscal, pârâta a efectuat rețineri fiscale ilicite începând cu luna ianuarie 2024, adoptând un regim de impozitare incompatibil cu legislația curentă.

În principal, arătăm că, interesul nostru în soluționarea acestui capăt de cerere rezidă din faptul că, deși potrivit dispozițiilor legale am contribuit în perioada activității la bugetul asigurărilor sociale, iar casa de pensii ar fi trebuit să calculeze tuturor magistraților pensionari cota de impozitare în baza **art.101 lit.b.**, aceasta a calculat și reținut un impozit în baza **art.101 lit.c.**

Astfel, casa de pensii a calculat greșit impozitul magistraților, făcând diferențiere nejustificată între magistrații care au împlinit vârsta de acordare a pensiei pentru limită de vârstă în sistemul public și cărora le-a fost calculată partea de contributivitate și magistrații care nu au împlinit această vârstă și cărora nu le-a fost calculată partea de contributivitate. Astfel, magistraților din prima categorie li s-a calculat cota de impozitare în baza **art.101 lit.b.**, iar magistraților din cea de a doua categorie li s-a calculat cota de impozitare în baza **art.101 lit.c.**

În al doilea rând, susținem că stagiul complet de cotizare utilizat de casa de pensii pentru determinarea pensiei contributive a fost cel general de 35 de ani, specific sistemului public, în locul stagiului complet de cotizare de 25 de ani specific statutului magistraților. Această practică incorectă a generat un tratament inechitabil față de categoria profesională a magistraților, contrar dispozițiilor legale în vigoare, adăugând un element de discreționaritate în evaluarea pensiilor.

Trebuie precizat că potrivit art. 213 (4) din legea nr. 303/2022, *la data îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, casa de pensii competentă stabilește, din oficiu, pensia pentru limită de vârstă care face parte din pensia de serviciu.*

Cu toate acestea, în cadrul deciziilor de pensionare pe care le deținem, emise până în prezent, este menționat doar quantumul pensiei de serviciu calculat conform art. 82 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, respectiv 211 alin.1 din Legea nr. 303/2022, nu și quantumul pensiei pentru limită de vârstă, pentru ea impozitul calculat conform art. 101 alin. 2 lit. b din Codul Fiscal să poată fi calculat în mod corect, potrivit noilor dispoziții legale.

Or, potrivit art. 82 alin.(8) din Legea nr. 303/2004, respectiv art. 211 alin. 7 din Legea nr. 303/2022, *pensia prevăzută de prezentul articol are regimul juridic al unei pensii pentru limită de vârstă*, deci pensia pe care o deținem este o pensie pentru limită de vârstă care urmează a fi calculată

prin raportare la stagiul complet de cotizare de 25 de ani prevăzut de legea noastră specială, care derogă de la dreptul comun.

Astfel, potrivit dispozițiilor speciale de la art. 82 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, respectiv 211 alin.1 din Legea nr. 303/2022 (acesta din urmă în forma anterioară datei de 1 ianuarie 2024) *judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi se pot pensiona la cerere, înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), **dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani** numai în funcția de judecător, procuror, magistrat- asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător la Curtea Constituțională, judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi.*

Ca atare, în ceea ce privește judecătorii și procurorii, legea noastră specială prevede că aceștia beneficiază de pensie pentru limită de vârstă, chiar și înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător, procuror, magistrat- asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător la Curtea Constituțională, judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi.

Aceste condiții fiind îndeplinite **conform legii**, încă de la data pensionării, conform art. 213 (4) din legea nr. 303/2022, *casa de pensii are obligația de a stabili, din oficiu, pensia pentru limită de vârstă care face parte din pensia de serviciu.*

Acest aspect este deosebit de important pentru calcularea impozitului nostru în varianta nou introdusă de legiuitor, fiind discrepante de calcul între impozitul calculat potrivit art.101 alin. 2 lit. b Cod fiscal, potrivit căreia *pentru venitul lunar din pensii care are atât componentă contributivă, cât și componentă necontributivă, din care se deduce plafonul de venit neimpozabil lunar de 2.000 de lei, pentru partea contributivă se aplică dispozițiile lit. a), respectiv o cotă de impunere de 10%, iar pentru partea necontributivă se aplică progresiv următoarele cote de impunere: (i) 10%, pentru partea mai mică decât nivelul câștigului salarial mediu net sau egală cu acesta; (ii) 15%, pentru partea cuprinsă între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat sau egală cu acesta; (iii) 20%, pentru partea ce depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și cel calculat conform literei c a aceluiași articol, potrivit căreia, c) pentru venitul lunar din pensii care are doar componentă necontributivă, din care se deduce plafonul de venit neimpozabil lunar de 2.000 de lei, se aplică progresiv următoarele cote de impunere: (i) 10%, pentru partea mai mică decât nivelul câștigului salarial mediu net sau egală cu acesta; (ii) 15%, pentru partea cuprinsă între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat sau egală cu acesta; (iii) 20%, pentru partea ce depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor.*

Drept consecință, după calcularea pensiei contributive cuvenite fiecăruia dintre reclamânți, vă rugăm a dispune obligarea Casei de pensii la calcularea în mod corespunzător a impozitului aferent

conform art. 101 alin. 2 Cod fiscal și la restituirea diferențelor de impozit reținute nelegal, actualizate în funcție de indicele de inflație și cu aplicarea dobânzii legale penalizatorii, începând cu prima reținere din pensia fiecărui reclamant până la executarea integrală a obligației principale.

Cu privire la solicitarea de actualizare a sumelor datorate în funcție de indicele de inflație și acordarea dobânzii legale considerăm că dispozițiile legii nr. 263/2010 se completează cu regulile de drept comun, în acest sens fiind și dispozițiile art. 156, potrivit cărora prevederile legii 263/2010, referitoare la jurisdicția asigurărilor sociale, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

Actualizarea cu rata inflației a sumelor datorate de pârâtă presupune aducerea la aceeași valoare economică (putere de cumpărare) a unei sume de bani, în condițiile în care în piață se manifestă, fie un fenomen inflaționist ce are ca efect deprecierea monedei de referință, fie un fenomen de deflație ce are ca efect aprecierea monedei de referință.

De asemenea, potrivit art.1535 din Noul Cod civil – „*În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic. Dacă, înainte de scadență, debitorul datora dobânzi mai mari decât dobânda legală, daunele moratorii sunt datorate la nivelul aplicabil înainte de scadență. Dacă nu sunt datorate dobânzi moratorii mai mari decât dobânda legală, creditorul are dreptul, în afara dobânzii legale, la daune-interese pentru repararea integrală a prejudiciului suferit.*”

Din coroborarea acestor norme cu incidență în cauză, se deduce fără echivoc că, în speță, dreptul nostru la obținerea unei dezdăunări derivate din neexecutarea obligației la timp, respectiv începând cu data la care drepturile de pensie ne erau datorate.

Or, potrivit art. 108 din Legea nr. 263/2010, în sistemul public de pensii plata pensiei se face lunar. Cum pârâta nu a achitat la datele sus menționate drepturile de pensie ce ni se cuveneau, acordarea dobânzii legale acoperă beneficiul nerealizat, ca parte componentă a prejudiciului (damnum emergens), care trebuie privită ca o chestiune distinctă de actualizare în funcție de rata inflației a sumelor datorate inițial; o astfel de actualizare antrenează și ea răspunderea debitorului pentru neexecutarea la timp a obligației de plată a unei sume de bani, însă întemeiată pe o altă cauză.

Așadar, dobânzile legale, accesorii ale creanței, se cuvin ca daună moratorie, ele având un alt temei decât cel al daunelor cu caracter compensatoriu pe care creditorul le poate, în principiu, pretinde, cerând actualizarea creanței la inflație, iar nivelul dobânzii legale trebuie stabilit prin raportare la art. 1 alin. 3 din OG nr. 13/2011 privind dobânda legală penalizatoare.

Se impune a se face precizarea că prin decizia civilă nr. 2/17 februarie 2014, pronunțată cu ocazia soluționării recursului în interesului legii în ceea ce privește acordarea de dobânzi, s-a stabilit de Înalta Curte de Casație și Justiție că în cazul executării cu întârziere a obligației de plată a unei sume de bani, indiferent de izvorul contractual sau delictual al obligației, daunele interese sub forma dobânzii legale se datorează, fără a se face dovada unui prejudiciu și fără ca principiul reparării integrale a prejudiciului să poată fi nesocotit.

Pentru aceste considerente vă solicităm admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

În drept, art. 108 și 153 lit. 1 din Legea nr. 263/2010, art. 213 alin. 4 din Legea nr. 303/2022 precum și textele indicate în cuprinsul cererii, inclusiv art. 82 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, respectiv 211 alin.1 din Legea nr. 303/2022 prin raportare la art. 82 alin.(8) din Legea nr. 303/2004, respectiv art. 211 alin. 7 din Legea nr. 303/2022.

Solicităm

-încuviințarea probei cu înscrisuri

- **efectuarea unei adrese către Casa Județeană de Pensii** în cadrul căreia să se solicite clarificări cu privire la modul în care aplică prevederile art. 101 din Legea 282/2023 în ceea ce privește calculul impozitului asupra pensiei noastre, modul de stabilire al părții necontributive pentru fiecare reclamant și modul de impozitare, defalcat pentru partea necontributivă a venitului din pensie; să comunice criteriile și variabilele luate în considerare în calculul impozitului, precum și orice alte elemente relevante pentru determinarea sumei impozitului pe care fiecare dintre noi o suportăm.

De asemenea vă rugăm să puneți în vedere părâtei să comunice instanței instrucțiunile privind modul concret de aplicare a dispozițiilor art. 101 din Codul fiscal, primite de la Casa Națională de Pensii Publice și Ministerul Muncii și Solidarității Sociale

- **să dispuneți sesizarea CNCI pentru emiterea unui punct de vedere în cadrul căruia să se constate dacă prin aplicarea în mod concret a dispozițiilor art.101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, suntem *discriminați* față de alți pensionari, atât din sistemul public cât și beneficiari ai pensiilor de serviciu pentru argumentele expuse la pct. I lit. b al acțiunii.**

În temeiul dispozițiilor art.413 NCPC solicităm suspendarea cauzei până la pronunțarea Curții Constituționale asupra sesizării.

În temeiul art. 411 combinat cu art.223 Cod proc civ solicităm judecarea cauzei și în lipsa noastră.

Data,

Semnături reclamant și conform tabel,
Reprezentant

**PUNCT DE VEDERE AL RECLAMANȚILOR
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE A DISPOZIȚIILOR ART.
101 DIN LEGEA NR. 227/2015 PRIVIND CODUL FISCAL,**

astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu și a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal publicată în M. OF. nr. 950 din 20 octombrie 2023,

Textele supuse controlului de constituționalitate încalcă:

Articolul 1 alin. 3 și 5 din Constituția României,
Articolul 15 alin. 2 din Constituția României,
Articolul 16 alin. 1 din Constituția României,
Articolul 44 alin. 1 - 4 din Constituția României ,
Articolul 56 alin. 2 și 3 din Constituția României ,
Articolul 124 alin. 3 din Constituția României,
Articolul 125 din Constituția României
Articolul 139 alin. 1 și 3 din Constituția României ,
Articolul 147 alin. 2 și 4 din Constituția României ,
Articolul 6, 13, 38, 61-63 din Legea nr. 24/2000 .

Structura de impozitare stabilită de către legiuitor prin dispozițiile art. XVIII din Legea 282/2023, anume prin modificările aduse art. 101 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care asigură o abordare progresivă a impozitării veniturilor din pensii, cu o cotă mai mică pentru veniturile mai mici și o cotă mai mare pentru veniturile mai mari, încalcă dispozițiile constituționale anterior menționate.

1. Textul art. 101 încalcă obligația constituțională a Parlamentului, prevăzută în art. 147 (2) din Constituție, de a aduce în concordanță legile cu hotărârile Curții Constituționale (decizia nr.467/2023), în detrimentul respectării principiilor constituționale și a securității juridice.

Această conduită a Parlamentului, care nu reexaminează și nu ajustează actul normativ în concordanță cu decizia Curții Constituționale, contravine obiectivului legiferării, care este de a armoniza legislația cu hotărârile instanței constituționale, conform articolului 147 (2) din Constituție.

Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr. 467/2023 (paragrafele 165-168) că impozitarea pensiilor, în special a celor de serviciu, trebuie să respecte principiile fundamentale precum echitatea, proporționalitatea, rezonabilitatea și nediscriminarea. Că impozitarea nu ar trebui să aibă un caracter sancționator și că legiuitorul are o marjă de apreciere, dar cu condiția să nu încalce garanțiile atașate independenței sistemului judiciar. Astfel, stabilirea regulilor și bazei de impunere trebuie să fie făcută cu o diligență deosebită pentru a asigura respectarea principiilor constituționale și a drepturilor fundamentale ale cetățenilor, evitând discriminarea și asigurând un tratament echitabil în fața legii.

Cu toate că Decizia Curții Constituționale nr. 467/2023 a clarificat, așadar, în mod limpede aceste aspecte, prin art. 101 astfel cum a fost modificat prin Legea 282/2023, legiuitorul a nesocotit aceste statuări.

Cu privire la efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 467/2023, susținem că, în cadrul procedurii de punere de acord a normei declarate neconstituțională cu decizia CCR anterior menționată, ”Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”

Această obligație izvorăște direct din textul constituțional al art. 147 (2) și impune Parlamentului un rol activ în procesul de constituționalizare a normelor legale, în acord cu deciziile instanței constituționale. Într-o interpretare contrară ar însemna că, în aplicarea art. 147 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, legiuitorul, în cadrul procedurii de punere de acord a legii cu deciziile Curții Constituționale, are un drept de selecție cu privire la acestea, prin actul său decizional putând chiar să mențină în legislație norme afectate de vicii de neconstituționalitate, cum este cazul de față, fapt ce nu poate fi acceptat.

Așa cum statuează Curtea Constituțională prin decizia nr.466/2019 (pct.187,188) ”O astfel de conduită a Parlamentului ar anula însuși scopul legiferării, acela de a armoniza legislația cu deciziile Curții Constituționale, încălcând obligația constituțională consacrată de art. 147 alin. (2) din Legea fundamentală. Or, în conformitate cu rolul Curții Constituționale și cu valențele controlului de constituționalitate, procesul de reexaminare a legii implică în mod obligatoriu o conduită loială din partea Parlamentului și o analiză aplicată și responsabilă a tuturor textelor declarate neconstituționale, prin raportare la considerentele deciziei.”

Cu titlu de exemplu, în cadrul deciziei sus emintite, Curtea Constituțională a statuat:

166. De asemenea, sub aspectul regulilor fiscalității, Curtea subliniază că, în jurisprudența sa, a statuat că "o fiscalitate care se îndepărtează de la regulile general admise, cât privește baza și cotele impozabile, categoriile de venituri etc., devine o fiscalitate discriminatorie dacă introduce criterii care afectează egalitatea în drepturi a cetățenilor. Fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni. În această viziune juridică, prevederea legală care introduce un spor de impozit de 30% numai pentru o anumită categorie de funcționari este discriminatorie și contrară prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 53 alin. (2) din Constituție" [Decizia nr. 6 din 25 februarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 25 martie 1993].

165. Se impune, de asemenea, observația că impozitarea nu poate avea un caracter sancționator, pentru că se ajunge practic la o regândire și o restructurare indirectă a înseși bazei de calcul al pensiei de serviciu, care, astfel cum s-a arătat, trebuie să reflecte o valoare cât mai apropiată de cuantumul indemnizației aferente funcției deținute la momentul la care s-a realizat pensionarea. Or, dacă baza de calcul este un element ce ține de însăși asigurarea independenței sistemului judiciar, nu este admisibilă reducerea indirectă a acesteia prin reglementarea unor impozite care în final conduc la o altă valoare a pensiei decât cea comparabilă cu indemnizația unei persoane aflate într-o funcție similară celei din care s-a realizat pensionarea.

167. Stabilirea prin lege a unui impozit trebuie să respecte cel puțin patru criterii: echitate, proporționalitate, rezonabilitate și nediscriminare.

Prin stabilirea la art. 101 alin. 2 a unei supraimpozitări numai a pensiilor speciale se încalcă cerința constituțională cuprinsă în paragraful 166 din Decizia 467/2023 ca legiuitorul să nu diferențeze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni.

Noile procente de impozitare sunt stabilite cu încălcarea limitelor reexaminării stabilite prin Decizia CCR nr. 467/2023, fiind încălcate astfel dispozițiile art. 147 alin. 2 și 4 din Constituția României, dar și cu încălcarea art. 1 alin. 5 din Constituția României, în condițiile în care legiuitorul a înțeles să modifice dispoziții care nu au fost apreciate ca fiind neconstituționale, producând în fapt o modificare a legii în partea care nu a suferit critici de constituționalitate, legiferând în realitate, într-un nou sens.

De asemenea, dispozițiile art. 101 alin. (8) potrivit cărora *În cazul veniturilor din pensii și/sau al diferențelor de venituri din pensii, precum și al sumelor reprezentând actualizarea acestora cu indicele de inflație, stabilite în baza hotărârilor judecătorești rămase definitive și irevocabile/hotărârilor judecătorești definitive și executorii, impozitul se calculează separat față de impozitul aferent drepturilor lunii curente, prin aplicarea prevederilor alin.(2), impozitul reținut fiind impozit final. Impozitul se reține la data efectuării plății, în conformitate cu reglementările legale în vigoare la data plății veniturilor respective, intră în contradicție cu statuările de la*

paragraful 122: *Curtea, în jurisprudența sa, a subliniat că principiul securității juridice exprimă, în esență, faptul că cetățenii trebuie protejați contra unui pericol care vine chiar din partea dreptului, contra unei insecurități pe care a creat-o dreptul sau pe care acesta riscă să o creeze, impunând ca legea să fie accesibilă și previzibilă [Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012]. Securitatea juridică a persoanei se definește ca un complex de garanții de natură constituțională sau cu valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea cărora legiuitorul are obligația constituțională de a asigura atât o stabilitate firească dreptului, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și libertăților fundamentale [Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 70]. Astfel, respectarea art. 26 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 24/2000 - referitoare la dispozițiile tranzitorii - concură la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare [Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 13 mai 2021, paragraful 101].*

dar și de la paragraful 142. *Ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii reglementări, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare. [Decizia nr. 830 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008].*

2. Textul art. 101 din Legea nr. 227/2015 încalcă dispozițiile art. 1 alin. 5 din Constituție în componenta de claritate și previzibilitate a normei juridice cu referire la art. 61, 62 și 63 din Legea 24/2000 pentru următoarele argumente:

a. Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă impune legiuitorului criterii obligatorii pentru adoptarea actelor normative. Jurisprudența Curții Constituționale susține că aceste norme nu au valoare constituțională în sine, dar ele sunt esențiale pentru asigurarea sistematizării,

unificării și coordonării legislației, precum și pentru garantarea clarității și previzibilității în cadrul raporturilor juridice.

Prin urmare, aspecte precum claritatea, concordanța și respectarea normelor de tehnică legislativă pot servi ca temei pentru analiza neconstituționalității unui act normativ.

În ceea ce privește afectiunea concepției generale sau caracterului unitar al actului normativ:

Conform art.61 din Legea 24/2000, orice modificare sau completare a unui act normativ trebuie să se facă fără a afecta concepția generală ori caracterul unitar al aceluși act.

În acest context, art. 64 din Legea 227/2015 stabilește o concepție unitară asupra impozitului pe venit pentru pensii, impunând o cotă fixă de 10%. Cu toate acestea, art. 101 introduce o deviere de la acest principiu, aplicând un impozit care nu este prevăzut de lege.

Această abatere generează o contradicție între cele două articole și încalcă principiul unității sistemului de impozitare. Prin introducerea unui impozit diferențiat pentru partea contributivă și necontributivă a veniturilor din pensii, se încalcă caracterul unitar impus de art.64, iar aceasta creează confuzie în interpretarea și aplicarea legii, nerespectând astfel claritatea cerută de art. 1 alin.5 din Constituție în elaborarea actelor normative.

În ceea ce privește incoerența în integrarea prevederilor modificate:

Art. 62 din Legea 24/2000 impune ca prevederile modificate sau completate să se integreze armonios în actul de bază. În situația de față, art. 101 (modificat prin Legea 282/2023) introduce un sistem de impozitare diferențiată pentru veniturile din pensii, iar această diferențiere nu se aliniază coerent cu principiile stabilite de art. 64, care prevăd în continuare că veniturile din pensii se impozitează cu 10%, nefiind introduse alte trepte sau cote de impozitare. În loc să mențină coerența și unitatea sistemului de impozitare, această modificare creează o incoerență în integrarea prevederilor modificate în actul de bază, adică în sistemul general de impozitare a veniturilor din pensii.

În ceea ce privește derogarea fără respectarea regulilor impuse de art. 63:

Art. 63 din Legea 24/2000 reglementează modalitatea în care se poate institui o normă derogatorie. El impune utilizarea formulei "prin derogare de la...", urmată de menționarea reglementării de la care se derogă.

În cazul art.101, deși instituie o derogare de la principiul unității impozitului pentru veniturile din pensii, lipsesc claritatea și precizia în referirea la reglementarea de bază din art. 64. Această lipsă de precizie indică o derogare fără respectarea regulilor impuse de art. 63, generând astfel o incertitudine juridică și o nesiguranță în interpretarea și aplicarea legii. Aceasta contravine principiilor constituționale referitoare la claritate și previzibilitate, elemente esențiale pentru orice sistem legal corect și funcțional.

b. În conformitate cu normele de tehnică legislativă din Legea 24/2000 și art. 1(5) din Constituție se impune analiza modului în care art. 64 și art. 101 din Legea 227/2015 se integrează în actul normativ și stabilirea relației dintre aceste două articole.

Susținem că art. 101 este complementar articolului 64, având rolul de a oferi detalii și clarificări asupra modului în care cota de impozitare, deja stabilită prin articolul 64, este calculată și aplicată.

Amplificarea acestei idei se impune a fi realizată prin sublinierea poziționării art. 64 în structura legii, acesta fiind dispus înaintea art. 101. Această amplasare nu este întâmplătoare, ci reflectă intenția legislatorului de a atribui articolului 64 un rol primordial în stabilirea cotei de impozitare. Faptul că acesta precede articolul 101 sugerează că prima normă este cea care fixează principiul

general din perspectiva nivelului cotei de impozitare, în timp ce cea de-a doua furnizează detalii ulterioare pentru implementare și calcul.

Așadar, art. 64 trebuie perceput ca o normă definitorie, care stabilește direct cota de impozitare, în timp ce art.101 funcționează ca o normă instrumentală, oferind metode și reguli pentru aplicarea cotei deja stabilite de către dispoziția primară. Altfel spus, nemodificarea art. 64 Cod fiscal, neindicarea în concret a altor impozite (cum sunt și cele de 15% și 20%) sau a unor alte cote de impozitare, ci doar modificarea art. 101 care prevede în fapt modalitatea de virare a imozitelor, susține teza că art. 101 Cod fiscal este nelegal introdus, neputând fi raportat la o normă legală.

Astfel, în lumina acestor considerații, modificarea cotei de impozitare ar trebui să se facă în mod explicit prin intermediul unei dispoziții legislative distincte, care să facă referire directă la articolul 64. Acest demers ar respecta atât ierarhia normelor, având în vedere caracterul primar al articolului 64, cât și principiile de claritate și coerență legislative impuse de normele de tehnică legislativă.

Prin urmare, art. 101 trebuie să fie în conexiune directă și complementar cu articolul 64, fără a avea rolul de a stabili o altă cotă de impozitare, ci de a detalia modul în care aceasta este calculată în conformitate cu prevederile stabilite prin dispoziția normativă primară.

În aceste circumstanțe, interpretarea conform căreia art. 64 stabilește cota de impozitare, iar art.101 reglementează modul de calcul al acesteia contribuie la evitarea redundanței legislative.

Introducerea unei noi cote de impozitare în art. 101 creează o dublare a prevederilor deja stipulate în art. 64, generând astfel un conflict între dispoziții în cadrul legii, contrar art. 1 (5) din Constituție.

Principiile de economie legislativă și claritate impun evitarea unei legislații redundante sau contradictorii.

3. Textul art. 101 din Legea nr. 227/2015 încalcă dispozițiile art. 1 alin. 3 și 5 din Constituție în componenta de claritate și previzibilitate a normei juridice cu referire la art. 36 din Legea 24/2000 pentru următoarele argumente:

Prezintă ambiguitate în ceea ce privește definirea clară a nivelului veniturilor la care se aplică cotele respective de impozitare. Expresiile precum "partea mai mică decât nivelul câștigului salarial mediu net," "partea cuprinsă între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut," și "partea ce depășește nivelul câștigului salarial mediu brut" nu oferă o precizie exactă asupra sumelor care intră sub incidența fiecărei cote.

Formulările vagi ale textului permit o interpretare diversă și pot duce la interpretări subiective. Absența unei clarificări precise a limitei superioare și inferioare a fiecărei categorii poate genera confuzii în rândul plătitorilor de impozit și al autorităților fiscale, contribuind la incertitudini în aplicarea regulilor fiscale.

De asemenea, textul nu furnizează indicatori cuantificabili și verificabili pentru a determina exact cum se calculează impozitul în situațiile specifice. De exemplu, nu se precizează explicit care este suma exactă la care se aplică cota de 15%, respectiv când venitul se află între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut.

Conform art. 101 alin. (3) *determinarea câștigului salarial mediu net prevăzut în prezentul articol se stabilește prin deducerea din câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea*

bugetului asigurărilor sociale de stat a contribuțiilor sociale obligatorii prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. a) și b) și a impozitului pe venit. Normele edictate sunt neclare, determinarea câștigului salarial mediu net prin deducerea din câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat a contribuțiilor sociale obligatorii și a impozitului pe venit, fiind impusă fără a se specifica care este acesta, cel folosit pentru pensiile din sistemul public sau cel folosit pentru pensiile de serviciu. Expresia "utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat" nu oferă o indicație clară asupra modului exact în care se stabilește această sumă. Lipsa detaliilor precise cu privire la formula sau metoda de calcul poate crea dificultăți în determinarea corectă a impozitului datorat.

Textul nu oferă suficiente detalii și orientări cu privire la modul de calcul al părții contributive a veniturilor din pensii, care ar trebui să fie un element de bază în formula de calcul a impozitului, încălcându-se astfel principiul legalității și previzibilității conform art. 1 din Constituție. Stagiul complet de cotizare pentru magistrați este de 25 de ani (pensia având regimul unei pensii pentru limită de vârstă), în timp ce stagiul complet de cotizare potrivit dreptului comun este de 35 de ani. Textul legislativ fiscal nu specifică clar care dintre aceste stagii ar trebui să fie folosit pentru calculul contributivității în privința magistraților.

De asemenea, utilizarea unui stagiul de cotizare mai lung de 35 de ani pentru calculul contributivității este inechitabilă pentru cei care au efectuat un stagiul complet de cotizare de 25 de ani. Acest lucru implică o penalizare pentru cei care au contribuit mai puțin în sistemul de pensii și conduce la o distorsiune a drepturilor acestora, fiind încălcate dispozițiile art. 44 din Constituție.

Expresia "grijă deosebită" atunci când determină categoria de venit asupra căreia poartă sarcina fiscală, suma concretă asupra căreia se datorează și modul concret de calcul al sarcinii fiscale, în contextul jurisprudenței Curții Constituționale a României (Decizia CCR nr.223 din 13 martie 2012, decizia CCR nr.256 din 18 aprilie 2012, Decizia nr.900 din 15 decembrie 2020 și Decizia CCR 467/2023 – par.168), semnaleză obligația legiuitorului de a manifesta atenție și considerație aparte în procesul elaborării normelor fiscale. Această responsabilitate presupune o analiză meticuloasă a repercusiunilor asupra contribuabililor, evitarea implementării unor reglementări discriminatorii și menținerea unui echilibru între cerințele fiscale ale statului și drepturile contribuabililor.

Textul este în neconcordanță cu principiul stabilit în Decizia CCR nr. 467/2023, care subliniază necesitatea unei fiscalități clare, proporționale și echitabile. Ambiguitatea în determinarea sumelor exacte asupra cărora se aplică cotele de impozitare constituie o încălcare a acestor principii.

Cu privire la admisibilitatea unei critici de neconstituționalitate formulate din perspectiva unor prevederi ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea a statuat că acestea pot fi avute în vedere în exercitarea controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

Aceasta este concluzia care se desprinde din jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, dar prin reglementarea lor legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. De aceea, respectarea acestor norme concurează la

asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit căroră „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căroră, „în România, respectarea [...] legilor este obligatorie” (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

”(...) Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, s-a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit căroră „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și cele ale art. 1 alin. (5), potrivit căroră „în România, respectarea (...) legilor este obligatorie”. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.” (Decizia nr. 366/2022, par. 28 și Decizia nr. 367/2022, par. 35).

4. Textul art. 101 din Legea nr. 227/2015 încalcă dispozițiile art.56, alineatele 2 și 3 din Constituție în corelație cu art. 13 din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislative pentru următoarele argumente:

Prin interpretarea art. 56 în contextul impozitării diferențiate a pensiei de serviciu, se impune o evaluare a coerenței acesteia cu principiul unității pensiei de serviciu, astfel cum este reglementată în art. 211 și 213 din Legea 303/2022. Întrucât impozitarea diferențiată contravine caracterului unitar al pensiei, rezultă o disonanță între obligația de contribuție la cheltuielile publice și modul în care această contribuție este impusă.

Art. 13 din Legea 24/2000 stabilește necesitatea ca actul normativ să se integreze organic în sistemul legislației. Coerența în legislație presupune că normele care reglementează același tip de venit ar trebui să fie consistente.

Discrepanța dintre impozitarea diferențiată prevăzută de art.101 din Legea 227/2015 și principiile de unitate a pensiilor de serviciu conform Legii 303/2022 constituie o încălcare a acestui principiu de integrare coerentă în cadrul sistemului legal.

Aceasta în condițiile în care art.211 și art.213 din Legea nr. 303/2022 subliniază caracterul unitar al pensiei de serviciu a magistraților. Indiferent de compoziția contributivă sau necontributivă a acesteia, legislația stabilește că pensia trebuie tratată ca un întreg, reflectând cariera și contribuțiile individuale ale magistratului pe întreaga durată a activității sale profesionale.

În aceste circumstanțe unitatea pensiei de serviciu, în ciuda diferențelor de contribuții, indică faptul că aceasta ar trebui tratată în mod unitar și în ceea ce privește impozitarea.

În mod concret, lipsa de claritate în textul legislativ indicat este evidențiată prin modul în care partea contributivă a veniturilor din pensii ar trebui să fie calculată în funcție de stagiul de cotizare.

Menționăm că există diferență între stagiul de cotizare din legea specială - Legea nr. 303/2004, respectiv Legea nr. 303/2022 și cel din legea generală - Legea nr. 263/2010:

Stagiul de cotizare pentru magistrați este de 25 de ani (pensia având regimul unei pensii pentru limită de vârstă), în timp ce stagiul complet de cotizare potrivit dreptului comun este de 35 de ani. Textul legislativ fiscal nu specifică clar care dintre aceste stagii ar trebui să fie folosit pentru calculul contributivității. Această ambiguitate determină incertitudine în rândul beneficiarilor pensiilor de serviciu cu privire la modul în care li se aplică impozitul, precum și în rândul organelor competente să calculeze impozitul.

Textul legislativ nu furnizează o formulă sau instrucțiuni detaliate cu privire la modul de calcul al părții contributive. Nu se specifică cum se traduce stagiul de cotizare într-un calcul concret al părții contributive a veniturilor din pensii. O atare lipsă de claritate poate face dificilă înțelegerea și aplicarea corespunzătoare a regulilor fiscale pentru beneficiarii pensiilor de serviciu.

Această incertitudine poate conduce la o interpretare variabilă și subiectivă a legii fiscale și poate crea confuzie atât pentru contribuabili, cât și pentru autoritățile fiscale. Mai mult, poate duce la riscul apariției litigiilor fiscale și a contestațiilor, deoarece diferiți beneficiari ai pensiilor de serviciu ar putea interpreta legea în moduri diferite.

Principiul venitului unic, așa cum este stabilit în art. 64, contribuie la predictibilitatea sistemului fiscal pentru pensionar în general și pentru pensionarii magistrați în special. Aceștia știu că vor fi impozitați la o cotă fixă de 10%, indiferent de componența venitului lor. Introducerea impozitului diferențiat în art. 101 aduce un element de incertitudine și variabilitate, deoarece nivelul impozitului depinde acum de proporția dintre componenta contributivă și necontributivă a venitului. Această variabilitate contravine principiului clarității și afectează capacitatea contribuabililor de a anticipa și planifica impozitele aferente pensiilor lor.

În acest context, art. 64 din Legea 227/2015 stabilește o concepție unitară asupra impozitului pe venit pentru pensii, impunând o cotă fixă de 10%. Cu toate acestea, art. 101 introduce o deviere de la acest principiu, aplicând un impozit diferențiat în funcție de compoziția veniturilor din pensii.

Accentuăm că procentele reținute din pensie nu sunt cote de imozitare, ci taxe. Ca argument suplimentar vă rugăm să rețineți că deși art. 101 stipulează că "impozitul se reține", prin acest articol nu se modifică cota unică de impozitare de 10%, neexistând nicio dispoziție legală care să stabilească noi cote de impozitare de: 10%,15%,20%, prin derogare de la art 64 Cod fiscal. Articolul 101 stabilește doar cum se aplica impozitul (indicând o cota de 15% și 20%), fara ca aceste noi cote sa fie indicate undeva în cuprinsul legii.

Propriu-zis art 101 arată cum se aplică impozitul pentru pensiile de serviciu, fără ca în fapt și în drept cota unica de impozitare - stabilita la art 64 - sa fie modificată. Or, orice modificare de impozit sau introducerea de impozit nou trebuie prevăzută în lege în mod expres.

Prin urmare, nemodificarea art. 64 Cod fiscal prin indicarea unor noi cote de impozitare sau a unor noi impozite pentru categoria pensiilor de serviciu, relevă faptul că dispozițiile art. 101 Cod fiscal instituie noi taxe, care nu sunt justificate obiectiv sau legal.

5. Textul art. 101 din Legea nr. 227/2015 încalcă dispozițiile art. 15 alin. 2 referitor la principiul neretroactivității legii civile precum și dispozițiile art. 56 alin. 2 și 3 din Constituția României, care dispun: (2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor

fiscale.(3) *Orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale, dar și dispozițiile articolului 124 al. 3 și articolului 125 din Constituție, respectiv principiul independenței magistratului – componenta securității financiare)*

Dispozițiile art. 56 alin. 2 și 3 din Constituție au primit explicație pe larg în art. 3 din Legea nr. 227/2015, în cazul de față de interes fiind: a) neutralitatea măsurilor fiscale în raport cu diferitele categorii de investitori și capitaluri, cu forma de proprietate, asigurând prin nivelul impunerii condiții egale investitorilor, capitalului român și străin; b) certitudinea impunerii, prin elaborarea de norme juridice clare care să nu conducă la interpretări arbitrare, iar termenele, modalitatea și sumele de plată să fie precis stabilite pentru fiecare plătitor, respectiv aceștia să poată urmări și înțelege sarcina fiscală ce le revine, precum și să poată determina influența deciziilor lor de management financiar asupra sarcinii lor fiscale.

Modificările aduse Codului fiscal nu respectă cele două principii mai sus amintite, care, transpuse în limbaj juridic civil, consfințesc principiul egalității de tratament juridic – art. 16 alin. 1 din Constituția României și principiul justei așezări a sarcinilor fiscale – art. 56 alin. 2 din Constituția României, dar și prevederile art. 6 din Legea nr. 24/2000.

Principiul constituțional al distribuirii echitabile a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice, stipulat de articolul 56 alineatul (2), impune necesitatea diferențierii în contribuțiile persoanelor cu venituri superioare. Cota procentuală de contribuție este unitară și nu este progresivă, variabilitatea valorică a contribuției depinzând de nivelul diferit al veniturilor. Această lipsă de progresivitate a cotei procentuale de contribuție a fost recunoscută și subliniată de Curte în Decizia nr. 56 din 2006, evidențiindu-se exclusiv diferența valorică și nu cea procentuală a acestei cote.

În conformitate cu prevederile din Decizia CCR nr. 467/2023, orice fiscalitate care se abate de la regulile general admise în privința bazei și cotelor impozabile și care introduce criterii discriminatorii care afectează egalitatea în drepturi a cetățenilor devine neconstituțională.

Prin Decizia nr. 258 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010, Curtea a constatat că principiul așezării juste a sarcinilor fiscale impune ca plata contribuțiilor să se facă în același mod de către toți contribuabilii, prin excluderea oricărui privilegiu sau oricărei discriminări, astfel încât la venituri egale contribuția să fie aceeași.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a stabilit că fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni (Decizia nr. 176 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 iunie 2003, sau Decizia nr. 3 din 6 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 8 iunie 1994). Așadar, legiuitorul trebuie să manifeste o grijă deosebită atunci când determină categoria de venit asupra căreia poartă sarcina fiscală, suma concretă asupra căreia se datorează și modul concret de calcul al sarcinii fiscale.

Orice modificare a sarcinilor fiscale trebuie să fie justificată de motive obiective, să se aplice unitar, să fie clară și predictibilă și să nu diferențieze contribuția fiscală pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni.

Toate aspectele care privesc principiile fiscalității au fost analizate pe larg în Decizia Curții Constituționale nr. 6/25.02.1993, care a stabilit că *realizarea unor excepții la impozitarea veniturilor pe criterii sociale, categorii de funcționari sau, desigur, pe criteriile enunțate de art. 4 alin. (2) din*

Constituție este o încălcare a egalității cetățenilor în fața legii. (...) O fiscalitate care se îndepărtează de la regulile general admise, cât privește baza și cotele impozabile, categoriile de venituri etc., devine o fiscalitate discriminatorie dacă introduce criterii care afectează egalitatea în drepturi a cetățenilor. Fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni. În această viziune juridică, prevederea legală care introduce un spor de impozit de 30% numai pentru o anumită categorie de funcționari este discriminatorie și contrară prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 53 alin. (2) din Constituție.

Prin Decizia nr. 1304/13.10.2009, Curtea Constituțională a reținut că principiul așezării juste a sarcinilor fiscale impune ca plata contribuțiilor să se facă în același mod de către toți contribuabilii prin excluderea oricărui privilegiu sau discriminări, astfel ca, **la venituri egale, contribuția să fie aceeași.**

Prin Decizia nr. 1394/26.10.2010, Curtea Constituțională reține că *principiul constituțional amintit (justa aplicare a sarcinilor fiscale) implică un complex de condiții de care legiuitorul este ținut atunci când instituie anumite obligații fiscale în sarcina contribuabililor. Așa cum Curtea statua prin Decizia nr. 6/25 februarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 25 martie 1993, fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze [...] pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni. Prin urmare așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice și să țină cont, în același timp, de capacitatea contributiv a contribuabililor, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale acestora (...) Natura veniturilor nu constituie, din perspectiva textului de lege criticat, un criteriu pentru instituirea unei reglementări diferite.*

Nu există o dispoziție legală care să stabilească un sistem de impozitare diferit pentru veniturile obținute din pensii.

Prin dispozițiile art. 211 alin. 1 coroborat cu art. 213 alin. 1 din Legea nr. 303/2022 (texte cu conținut identic în Legea nr. 303/2004), pensia de serviciu a magistraților este tratată ca un întreg unitar, indiferent de componentele contributive sau necontributive. Acest lucru sugerează că baza de calcul a pensiei este unitară, indiferent de proporția contributivă sau necontributivă, și este determinată pe baza carierei și contribuțiilor individuale. Prin urmare și impozitarea trebuie să fie uniformă. Prevederea care indică susținerea din bugetul de stat pentru o parte din această pensie, nu afectează caracterul unitar al pensiei. Așadar, indicația principală este că pensia de serviciu reprezintă un întreg, indiferent de sursa finanțării.

De altfel nici prin recente modificări legislative nu se realizează o astfel de distincție pe criteriul contributivității a pensiei de serviciu, în sensul indicării faptului că la pensia datorată magistratului din sistemul public (pe contributivitate) se va suporta din bugetul statului, cu titlu de indemnizație, diferența de până la 80% (partea de necontributivitate). În continuare pensia magistratului reprezintă 80% din indemnizația brută și sporurile cu caracter permanent, iar de la momentul ultimelor modificări aduse Legii 303/2022 sunt avute în vedere indemnizațiile corespunzătoare ultimelor 48 luni de activitate.

Prin urmare, pensia de serviciu a magistratului este o pensie al cărei quantum nu este stabilit prin raportare la contribuțiile pe care acesta le-a plătit în decursul timpului potrivit dispozițiilor în vigoare către bugetul de asigurări sociale, bugetul de asigurări de sănătate, etc.

Și, privind prin prisma modificărilor aduse art 101 Cod fiscal, acestea adaugă condițiilor avute în vedere la momentul pensionării (avem în vedere magistratul deja pensionat la data de 1 ianuarie 2024), producându-se în fapt o modificare și a dispozițiilor art. 82 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, respectiv art. 211 alin.1 din Legea nr. 303/2022, în sensul reevaluării condițiilor de pensionare. Căci la momentul la care magistratul a ieșit la pensie nu a avut la cunoștință că pensia de serviciu se va impozita în funcție de contributivitatea/necontributivitatea pe care o va realiza, ci în raport de serviciul public prestat fiind încălcat statutul de independență al magistratului conform art. 124 din Constituție, în componenta securității financiare.

Împrejurarea că magistratului i s-au reținut (și i se vor reține) din indemnizația aferentă serviciului prestat, contribuții fiscale legale, nu modifică caracterul unitar al venitului rezultat din pensie, câtă vreme quantumul acesteia este unul fix, stabilit procentual prin raportare la indemnizația avută în activitate.

Este la latitudinea legiuitorului să stabilească quantumul pensiei prin raportare la o componentă contributivă și una necontributivă, însă **această modalitate trebuie stabilită prin lege și făcută cunoscută magistratului**, ca și în cazul oricărui alt cetățean, **anterior activării dreptului la pensie**.

A defalca quantumul venitului rezultat din pensie în componente necunoscute la momentul accesării dreptului încalcă - corelativ dispozițiilor art. 56 alin. 2 și 3 din Constituție - principiul neretroactivității legii civile prevăzut de art. 15 alin. 2 din Constituție. În acest sens amintim că indemnizația magistratului în perioada derulării activității nu a fost supusă aceluiași regim fiscal acordat altor categorii de salariați, magistratul cunoscând că va beneficia la momentul accesării dreptului la pensie de un venit reprezentat de un procent de 80% din quantumul brut al indemnizației.

În cadrul sistemului judiciar, magistrații nu sunt recompensați pentru orele suplimentare, indiferent că prestarea serviciului public implică o prezență extinsă în instanțe sau parchete, depășind 8 ore pe zi, inclusiv în perioadele de sărbători sau la finalul săptămânii. Indemnizația magistraților este calculată ținând cont de regimul incompatibilităților și interdicțiilor specifice funcției, iar veniturile acestora derivă din această indemnizație pentru serviciul prestat, posibil complementată de veniturile provenite din activități didactice în învățământul universitar.

În eventualitatea unei detaliări viitoare a pensiei de serviciu, cu precizarea concretă a părții necontributive, este esențial ca magistraților să li se acorde drepturile similare celorlalte categorii de salariați. De asemenea, se cuvine menționat că magistrații nu beneficiază de sporul de vechime, un beneficiu recunoscut altor categorii de salariați, ceea ce ar putea afecta baza de impozitare. Aceasta devine o problemă în contextul în care unii magistrați pensionari au desfășurat activități profesionale înainte de numirea în funcție, iar perioada contributivă asociată acelei perioade a fost irevocabil pierdută prin acordarea pensiei de serviciu.

Prin urmare, fixarea în prezent a unei așa-numite părți contributive/necontributive a pensiei, fără a lua în considerare toate aspectele analizate în cazul altor salariați, nu doar că încalcă principiul egalității de tratament juridic, ci și prevederile constituționale care apără dreptul de proprietate (art. 44 alin. 1-4 din Constituția României).

Aceste aspecte, inclusiv cele referitoare la incompatibilități și interdicții în raport cu rolul și locul magistraților într-o societate democratică, precum și dreptul de a gestiona plata contribuțiilor acumulate anterior numirii în funcție, au fost luate în considerare în momentul categorizării venitului salarial ca indemnizație - un venit salarial unitar. Totodată, acesta este motivul pentru care Statutul magistratului este reglementat printr-o lege specială care cuprinde și dispoziții privind dreptul și cuantumul pensiei de serviciu, o pensie/indemnizație nedivizată într-o parte contributivă și o parte necontributivă.

Este de subliniat că din salariul magistratului se rețin lunar contribuții și taxe în conformitate cu legea, fără a exclude necesitatea definirii clare a componentelor pensiei de serviciu și a proporției acestora în cadrul pensiei unice, reprezentând 80% din salariul brut al magistratului.

Pentru a se califica pentru o pensie de serviciu, magistratul trebuie să acumuleze o experiență minimă de 25 de ani în funcția sa, o perioadă de serviciu considerată compatibilă cu restricțiile, interdicțiile și incompatibilitățile specifice profesiei de magistrat, fără precedent în alte domenii. Aceste restricții sunt privite ca o compensație pe care statul a acceptat să o ofere magistraților pentru această condiție.

Prin urmare, în absența unei specificări a procentului din pensie care reprezintă contributivitatea/compensația acordată de stat în actul normativ, aplicarea dispozițiilor art. 101 din Codul fiscal, în forma criticată, este considerată discriminatorie și încalcă dispozițiile art. 16 alin. 1 din Constituția României. Aceasta se datorează diferențelor în indemnizațiile de serviciu care pot varia între magistrați, iar magistratul nu este obligat să solicite punerea în plată a pensiei la atingerea celor 25 de ani de serviciu public; astfel, calculul impozitelor de 15% și 20% se aplică și asupra părții contributive, încălcând chiar principiile pentru care aceste tranșe de impozitare au fost stabilite.

Aplicarea prevederilor art. 101 din Codul fiscal, în varianta criticată referitoare la beneficiarii pensiilor de serviciu aflate în plată, încalcă principiile neretroactivității legii civile conform art. 15 alineatul 2 din Constituția României. Acest aspect devine evident în contextul în care, la momentul dobândirii dreptului la pensie, nu erau cunoscute în detaliu "componentele" acestui drept, astfel încât magistratul să poată face o alegere informată, inclusiv în ceea ce privește momentul solicitării pensiei de serviciu.

Prin urmare, ipoteza conform căreia impozitarea pensiilor de serviciu conform art. 101 din Codul fiscal, așa cum a fost modificat, ține cont de componentele contributive și necontributive ale pensiei este incorectă, având în vedere că aceste componente nu au fost încă stabilite legal în perioada de prestare a serviciului public.

De asemenea, este important de remarcat că evaluarea unei posibile părți contributive pentru deciziile de pensionare deja emise nu ar fi în conformitate cu legea, deoarece această parte contributivă nu include beneficiile de care un alt salariat a beneficiat în timp și de la care magistratul a fost privat.

Totodată, pentru pensiile aflate în plată sau pentru cei care îndeplinesc deja condițiile de pensionare, **stabilirea retroactivă a unei componente contributive** și a unei compensații pentru serviciul prestat, încalcă principiul previzibilității și predictibilității legii, inclusiv principiul neretroactivității legii civile prevăzut de **art. 15 alin. 2 din Constituția României**.

Prin urmare, concluzionăm că instituirea unor rate de impozitare corelate cu o componentă contributivă și o componentă necontributivă a veniturilor acumulate pe parcursul unei cariere, într-un

context în care această modalitate nu a fost specificată în perioada în care magistrații sau beneficiarii pensiilor de serviciu ar fi putut contribui la fondurile sau bugetele naționale, constituie o încălcare a prevederilor constituționale cuprinse în articolul 15, alineatele 1 și 2, precum și în articolul 56, alineatele 2 și 3 ale Constituției României.

6. Modalitatea de impozitare stabilită în art. 101 Cod fiscal astfel cum a fost modificat prin Legea nr.282/2023 încalcă dispozițiile art. 16 alin. 1 din Constituția României.

Textul creează o discriminare pe criteriul averii prin impunerea unor cote de impozit progresive în funcție de nivelul venitului, în ceea ce privește partea necontributivă a veniturilor din pensii. Discriminarea se datorează introducerii a trei trepte de impozitare, fiecare asociată cu un anumit interval al veniturilor. Astfel, plătitorii de impozit cu venituri sub nivelul câștigului salarial mediu net sunt supuși unei cote de 10%, în timp ce cei cu venituri între nivelul câștigului salarial mediu net și nivelul câștigului salarial mediu brut sunt impozitați la o cotă de 15%, iar cei cu venituri care depășesc nivelul câștigului salarial mediu brut sunt supuși unei cote de 20%.

Această diferențiere a cotelor de impozitare în funcție de nivelul venitului este, astfel, discriminatorie pe criteriul averii, deoarece persoanele cu venituri mai mari sunt impozitate la o cotă procentuală mai ridicată, ceea ce reflectă o abordare progresivă. Discriminarea pe criteriul averii este evidentă în faptul că impozitul crește proporțional cu nivelul veniturilor, punând o povară mai mare asupra celor cu venituri superioare și creând o distincție fiscală bazată pe capacitatea financiară a contribuabililor.

Impunerea unei cote mai ridicate pentru veniturile mai mari constituie o penalizare și nu neapărat o măsură proporțională la capacitatea reală de contribuție și creează discriminare între magistrați, deoarece unii pot avea o parte necontributivă mai mare decât alții în funcție de anumite criterii, cum ar fi: vechimea, gradul profesional, funcția exercitată (de execuție sau de conducere), o perioadă de activitate mai mare. Conform sistemului de impozitare progresivă, ratele de impozitare cresc odată cu creșterea veniturilor, iar nu prin raportare la o parte contributivă/necontributivă.

Prin aplicarea de cote de impunere diferite în funcție de nivelul veniturilor, se realizează o apropiere a veniturilor între beneficiari deși prin munca depusă de-a lungul carierei erau îndreptățiți a primi o compensare bănească pe măsura efortului depus. În acest caz, magistrații pensionari cu venituri mai mari plătesc un impozit mai mare, ceea ce duce la o apropiere a veniturilor lor, deși criteriile în funcție de care a fost stabilită baza de calcul a pensiei au fost strict determinate de legea în vigoare la data pensionării, cum ar fi vechimea în magistratură, instanța/parchetul la care au funcționat cât și indicatori de performanță ce au fost urmăriți pe întreg parcursul carierei profesionale precum, gradul, funcția, specializări precum doctoratul, avute la data pensionării.

De asemenea, aceste dispoziții creează inechitate inter-generațională. Impozitul aplicat în integralitate promovează echitatea între generații, deoarece fiecare generație de magistrați pensionari este supusă aceluiași rate de impozit asupra întregului venit din pensie, indiferent de structura specifică a pensiilor. În schimb impozitul progresiv pe componentele constitutive ale pensiei creează inechitate inter-generațională, contrar principiului impozitării uniforme prevăzut de articolul 56, alineatele 2 și 3 din Constituția României, care stabilește că impozitul trebuie să fie același pentru toți contribuabili în situații similare.

Această structură de taxare constituie o discriminare pe baza sursei de venit, încălcând astfel principiul egalității, magistrații ar trebui să fie tratați în mod egal în fața legii, indiferent de proveniența veniturilor lor (parte contributivă și necontributivă). Prin impunerea de cote diferite în funcție de nivelul veniturilor, structura de taxare propusă încearcă să echilibreze veniturile între beneficiari. Cu toate acestea, această abordare conduce la o discriminare în cazul magistraților pensionari cu venituri mai mari. Aceștia plătesc un impozit mai mare, reducând astfel diferența inițială dintre veniturile lor., deși la stabilirea cuantumului pensiei ar trebui să se țină cont de funcția, gradul profesional dobândite până la finalul carierei de către magistratul pensionat (încălcându-se paragraful 110 din Decizia 467/2023).

Raportarea legiuitorului la stabilirea unor praguri de impozitare, fie la venitul din „salariul mediu net pe economie”, fie la venitul din „salariul mediu brut pe economie” exclusiv în cazul pensiilor de serviciu, constituie o încălcare a principiului nediscriminării, conform art. 16 alineatul 1 din Constituția României.

Conform dispozițiilor Codului fiscal, mai precis ale articolului 64, nu există prevederi privind tranșe sau cote de impozitare diferite pentru venituri provenite din indemnizații sau salarii. Impozitul este aplicat asupra venitului realizat, inclusiv asupra salariilor, veniturilor asimilate salariilor și pensiilor. Este important de menționat că impozitul nu este aplicat asupra unor componente ale venitului, cum ar fi partea contributivă sau necontributivă.

Prin noile dispoziții ale articolului 101 din Codul fiscal, se observă o intenție de modificare implicită a cotei unice de impozitare de 10% doar pentru veniturile provenite din anumite categorii de pensii, generând astfel o încălcare a prevederilor art. 16 alineatul 1 din Constituția României, care garantează egalitatea în fața legii.

Statuarea unor așa numite cote de impozitare diferite de cele stabilite legal este un evident artificiu legislativ, ce trădează instituirea de fapt a unei "taxe suplimentare" asupra veniturilor reprezentate de pensiile de serviciu, cu trimitere evidentă la pensiile magistraților

Deși legiuitorul are prerogativa de a stabili cote de impozitare diferite, precum și categorii de venituri scutite de impozit, în România nu există în prezent decât o cotă unică de impozitare, respectiv 10%, conform articolului 64 din Codul fiscal. Această abordare susține principiile de predictibilitate și coerență legislativă.

Modalitatea de stabilire a pensiei de serviciu este clar prevăzută în legislația în vigoare, fără a fi defalcată pe componente, chiar și în cazul în care beneficiarul pensiei a contribuit din venitul obținut sub forma indemnizației la finanțarea bugetelor asigurărilor sociale și de sănătate.

De asemenea, defalcarea pensiei de serviciu în trei componente nu instituie un prag cert de impozitare sau un sistem progresiv de impozitare, ci reduce cuantumul pensiei în plată, având o orientare către categoria specifică a pensiilor de serviciu ale magistraților. Această reducere este mascată prin impozitarea cu 15, respectiv 20% a părții ce depășește contributivitatea pentru toate categoriile de pensii de serviciu.

Textul art. 101 creează discriminare pe criteriul vârstei între magistrații care au împlinit vârsta de acordare a pensie publice în sistemul public de pensii și cărora le-a fost calculată partea de contributivitate și magistrații care nu au împlinit această vârstă și cărora nu le-a fost calculată partea de contributivitate. Astfel, magistraților din prima categorie li se calculează cota de impozitare în

baza **art.101 lit.b** iar magistraților din cea de a doua categorie li se calculează cota de impozitare în baza **art.101 lit.c.**, rezultând o impozitare diferită.

7. Art. 101 din Codul fiscal, astfel cum este modificat încalcă dispozițiile art. 44 alin. 1 – 4 din Constituția României, textul reflectând caracterul sancționator care influențează asupra valorii pensiilor.

Impozitarea progresivă conduce la o reducere indirectă a valorii pensiilor, care trebuie să se reflecte cât mai aproape de quantumul indemnizației aferente funcției deținute la momentul pensionării. Impozitarea progresivă aduce cu sine un caracter restrângător asupra valorii pensiilor, generând, în mod indirect, o diminuare a acestora. Este esențial ca orice impozitare să respecte limitele și condițiile stabilite de lege, iar orice măsură care afectează indirect valoarea pensiilor ar trebui să fie justificată în mod corespunzător.

Or, prin nota de fundamentare a Legii 282/2023 nu se prezintă o justificare obiectivă a acestei structure de impozitare.

Impunerea unor așa numite praguri valorice – salariu mediu brut sau net pe economie – pentru calcularea unor impozite, încalcă dreptul de proprietate pe care magistratul îl are cu privire la quantumul pensiei, drept prevăzut de **art. 44 alin. 1 - 4 din Constituția României**.

Descompunerea unui venit în componente distincte și ulterior impozitarea separată a acestor componente nu este o practică reglementată în legislația fiscală în vigoare. Această metodă constituie, în esență, o formă de impozitare discriminatorie a pensiei de serviciu, contravenind prevederilor constituționale menționate anterior.

Legile nr. 303/2004 și nr. 303/2022 definesc pensia de serviciu ca fiind un venit "in integrum" - echivalentul a 80% din ultima indemnizație brută lunară, inclusiv sporurile permanente aferente.

Împrejurarea că pensia de serviciu conține și o parte contributivă nu schimbă **caracterul unitar și unic al venitului**, căci, în caz contrar, legea ar trebui să prevadă noi cote de impozitare în cuprinsul art. 64 din Codul fiscal, care să fie reluate doar în art. 101 Cod fiscal, fapt care însă nu s-a realizat.

Modalitatea de determinare a pensiei de serviciu este explicit reglementată în legislația curentă, neexistând o dezagregare a acesteia în componente distincte. Pensia de serviciu a magistraților este stabilită la 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația brută lunară de încadrare și sporurile aferente ultimei luni de activitate înainte de data pensionării.

Procentul menționat, calculat din baza de 80%, care constituie indemnizația de pensionare, nu a suferit modificări până în prezent. Statul, conform jurisprudenței Curții Constituționale, are capacitatea de a ajusta sau chiar elimina acest procent în viitor, în funcție de orientarea politicii statului în domeniul asigurărilor sociale. Cu toate acestea, orice modificare poate afecta doar viitorul și nu situațiile anterioare.

Prin adoptarea unui procent fix în stabilirea quantumului pensiei de serviciu, raportat la indemnizația unui magistrat în activitate, se asigură, în conformitate cu principiul independenței magistratului, acordarea aceluiași tratament juridic persoanelor aflate în aceeași situație juridică. Acest lucru se aplică și beneficiarilor de venituri din pensii și/sau indemnizații pentru limită de vârstă, acordate în baza unor legi sau statute speciale. Astfel, se respectă prevederile art. 56 alin. 2 din Constituție, care se referă la distribuirea echitabilă a sarcinilor fiscale.

Curtea Constituțională a reiterat, inclusiv prin Decizia nr. 467/2023 (paragraf 162), că *statul este liber să decidă cu privire la aplicarea oricărui regim de securitate socială sau să aleagă tipul sau cuantumul beneficiilor pe care le acordă în oricare dintre aceste regimuri. Singura condiție impusă statului este aceea de a respecta principiul nediscriminării, fiind absolut necesar ca măsura de reformare a regimului fiscal privind pensiile obținute în baza unor legi sau statute speciale să fie aplicabilă tuturor categoriilor de beneficiari ai unor astfel de pensii, fără distincție.* [Decizia nr. 900 din 15 decembrie 2020, paragraful 140]

Simultan, susținem că stabilirea valorii de referință sau a pragului de la care se calculează treptele de impozitare trebuie să fie efectuată într-un mod clar și precis, având în vedere atât deciziile Curții Constituționale, cât și prevederile Constituției României. Indicarea unui element fiscal fluctuant drept treaptă valorică, cum ar fi salariul mediu brut/net pe economie, va determina o fluctuație și în cuantumul pensiilor de serviciu care vor fi diferite de la un an la altul, depinzând într-o măsură mai mare de factorul politic decât permite legea în cazul altor cetățeni români.

Compensația acordată de stat ca venit unic (cunoscută ca așa numita parte necontributivă) alături de partea contributivă, în cazul magistraților fixată la 80% procent din cuantumul indemnizației brute din ultima lună de activitate, nu poate fi impozitată în alt mod decât în cazul celorlalte categorii de venituri din pensii. În caz contrar, statul pare să încerce să reducă cuantumul pensiilor deja stabilite sau aflate în plată printr-o metodă aparent „elegantă”, dar nelegală. Această abordare contravine principiului neretroactivității legii civile conform articolului 15 alineatul 2 din Constituția României și principiului nediscriminării stipulat de articolul 16 alineatul 1 din Constituția României, încălcând, de asemenea, prevederile articolului 56, articolului 139 și articolului 147 alineatul 4 din Constituția României.

În sensul celor amintite anterior, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 467/2023 că: *stabilirea prin lege a unui impozit trebuie să respecte cel puțin patru criterii: echitate, proporționalitate, rezonabilitate și nediscriminare. Întrunirea cumulativă a acestor patru criterii legitimează din punct de vedere constituțional stabilirea unui impozit. Printr-o atare conduită, legiuitorul respectă întru totul dispozițiile art. 56 și 139 din Constituție, fără a afecta alte drepturi și libertăți fundamentale.*

Din această perspectivă se constată că autoritatea legiuitoare stabilește, fără luarea în considerare a tuturor aspectelor de legalitate anterior amintite, că pensia de serviciu este compusă din 3 părți. Două părți contributive echivalente salariului mediu net pe economie și salariului mediu brut pe economie, fără luarea în considerare chiar a părții contributive care nu a fost calculată anterior fiecărui magistrat în parte și care este imposibil de stabilit în prezent. La aceasta se adaugă o a treia componentă a pensiei – compensația pe care o acordă statul – care este stabilită indirect și doar în legea fiscală (nu în Legea Statutului Magistratului) cu încălcarea inclusiv a eventualei părți contributive a pensiei, „compensație” calculată ca fiind cel puțin egală cu salariul mediu brut pe economie.

Adăugăm însă, aspect care nu a format obiectul controlului de constituționalitate în precedent, că pentru a putea fi impozitate separat cele 2 sau 3 componente ale pensiilor de serviciu (căci legiuitorul face referire în prezent la salariul mediu net pe economie, salariul mediu brut pe economie și partea care depășește salariul mediu brut pe economie) este necesar ca acestea să fie clar precizate, încă din perioada desfășurării activității care permite acordarea dreptului la pensie de serviciu.

Procedând în caz contrar este afectat atât principiul contributivității – astfel cum este el înțeles de legiuitor, cât și componenta „compensatorie” pe care statul, deși a înțeles să o acorde și este legal stabilită, încearcă acum să o reducă, mascat, prin impozitare, ignorând chiar principiile care au impus-o.

Pe de altă parte, vă rugăm să observați că persoanele beneficiare ale pensiilor de serviciu (însă și cele care beneficiază de pensii în sistemul public de pensii) au obținut în instanță drepturi salariale restante care nu sunt încă pe deplin executate de Statul român și care modifică lunar sau anual baza de calcul a pensiei de serviciu. Așa numitele „praguri” valorice stabilite prin noul articol 101 din Cod fiscal - salariu mediu brut sau net pe economie – fluctuante la rândul lor, vor determina și modificarea componentei ”contributive”, cu consecințe asupra cuantumului sumelor ce se plătesc cu titlu de pensie și cu posibila încălcare a dreptului de proprietate.

În condițiile în care Statul nu execută la timp hotărârile judecătorești intrate în puterea lucrului judecat, eșalonând chiar și plata drepturilor salariale restante, stabilirea unor așa numite cote de impozitare de 10%, 15% și 20% doar cu privire la *diferențele de venituri din pensii stabilite pentru perioade anterioare, conform legii*, încalcă dreptul de proprietate de care se bucură beneficiarul legii.

Întârzierea voită a plății drepturilor salariale și a diferențelor de venituri din pensii, justificată sau nu din punct de vedere economic dar nu din perspectivă constituțională, cu consecința aplicării unor alte tranșe de impozit decât cele care se cuveneau și care împart efectiv venitul ce trebuia obținut prin raportare la data plății, are ca efect încălcarea dispozițiilor art. 44 alin. 1 - 4 din Constituția României

8. Art. 101 din Codul fiscal, astfel cum este modificat încalcă dispozițiile art. 124 și 125 din Constituție.

Impozitarea progresivă în funcție de venit afectează independența judiciară și eficacitatea sistemului judiciar, contravenind dispozițiilor constituționale cuprinse în articolele 124 și 125. Sistemul de impozitare cu cote variabile în raport cu veniturile obținute în timpul exercitării activității, care reprezintă și baza de calcul a pensiilor, descurajează magistrații să ocupe poziții de conducere sau executiv în instanțele superioare. Acest aspect se datorează faptului că, la momentul pensionării, aceștia vor fi supuși unei taxări mai accentuate în comparație cu colegii lor care au beneficiat de indemnizații mai reduse.

Vă rugăm să observați că în forma transmisă inițial la controlul de constituționalitate se propunea un nivel de impozitare de 15%, care însă a fost considerat neconstituțional de Curtea Constituțională pentru faptul că norma care prevedea acest impozit nu era suficient de clară, fiind astfel contrară art. 1 din Constituție, iar nu pentru cuantumului impozitului stabilit.

Sub acest din urmă aspect, Curtea Constituțională a reținut doar că ***impozitarea nu poate avea un caracter sancționator, pentru că se ajunge practic la o regândire și o restructurare indirectă a înseși bazei de calcul a pensiei de serviciu, care, astfel cum s-a arătat, trebuie să reflecte o valoare cât mai apropiată de cuantumului indemnizației aferente funcției deținute la momentul la care s-a realizat pensionarea. Or, dacă baza de calcul este un element ce ține de însăși asigurarea independenței sistemului judiciar, nu este admisibilă reducerea indirectă a acesteia prin reglementarea unor impozite care în final conduc la o altă valoare a pensiei decât cea comparabilă cu indemnizația unei persoane aflate într-o funcție similară celei din care s-a realizat pensionarea.***

*Așadar, legiuitorul dispune de o marjă de apreciere în domeniul impozitării pensiilor **cu condiția să nu încalce garanțiile atașate independenței sistemului judiciar**, ceea ce înseamnă că în stabilirea regulilor și bazei de impunere trebuie să manifeste o diligență deosebită.*

Este indubitabil faptul că principiul independenței justiției nu poate fi restrâns numai la quantumul remunerației (cuprinzând atât salariul, cât și pensia) magistraților, acest principiu implicând o serie de garanții, cum ar fi: statutul magistraților (condițiile de acces, procedura de numire, garanții solide care să asigure transparența procedurilor prin care sunt numiți magistrații, promovarea și transferul, suspendarea și încetarea funcției), stabilitatea sau inamovibilitatea acestora, garanțiile financiare, independența administrativă a magistraților, precum și independența puterii judecătorești față de celelalte puteri în stat. Pe de altă parte, independența justiției include securitatea financiară a magistraților, care presupune și asigurarea unei garanții sociale, cum este pensia de serviciu a magistraților.

Curtea Constituțională a constatat că principiul independenței justiției apără pensia de serviciu a magistraților, ca parte integrantă a stabilității financiare a acestora, în aceeași măsură cu care apără celelalte garanții ale acestui principiu, iar stabilitatea financiară a magistraților reprezintă una dintre garanțiile independenței justiției.

Astfel, prin Decizia nr. 20/2000 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a art. 41 alin. (2) din Legea privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și a dispozițiilor art. 198 din aceeași lege prin care a fost abrogat art. 103 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Curtea a statuat că pensia de serviciu pentru magistrați, introdusă în anul 1997 prin efectul modificării și completării Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, a fost instituită în vederea stimulării stabilității în serviciu și a formării unei cariere în magistratură. Conform reglementărilor menționate, pensia de serviciu se acordă la împlinirea vârstei de pensionare numai magistraților, care, în privința totalului vechimii lor în muncă, îndeplinesc condiția de a fi lucrat un anumit număr de ani numai în magistratură. Instituirea pensiei de serviciu pentru magistrați "nu reprezintă un privilegiu, ci este justificată în mod obiectiv, ea constituind o compensație parțială a inconvenientelor ce rezultă din rigoarea statutului special căruia trebuie să i se supună magistrații". Astfel, acest statut special stabilit de Parlament prin lege este mult mai sever, mai restrictiv, impunând magistraților "obligații și interdicții pe care celelalte categorii de asigurați nu le au. Într-adevăr acestora le sunt interzise activități ce le-ar putea aduce venituri suplimentare, care să le asigure posibilitatea efectivă de a-și crea o situație materială de natură să le ofere după pensionare menținerea unui nivel de viață cât mai apropiat de cel avut în timpul activității." (...)

Totodată, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că „rațiunile pe care se întemeiază prevederile din actele internaționale avute în vedere în considerentele anterioare ale acestei decizii se află în convergență cu dispozițiile art. 124 alin. (3) din Constituție, conform cărora „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”. Într-adevăr, „aceste dispoziții constituționale nu au un caracter declarativ, ci constituie norme constituționale obligatorii pentru Parlament, care are îndatorirea de a legifera instituirea unor mecanisme corespunzătoare de asigurare reală a independenței judecătorilor, fără de care nu se poate concepe existența statului de drept, prevăzută prin art. 1 alin. (3) din Constituție”. Așa fiind, Curtea a decis că abrogarea dispozițiilor de lege referitoare la pensia de serviciu a magistraților contravine și principiului stabilit prin art. 124 alin. (3) din Constituție.”

Curtea Constituțională din Letonia, prin Hotărârea din 18 ianuarie 2010, a declarat neconstituționale și inaplicabile anumite prevederi din Legea referitoare la puterea judiciară, constatând că acestea contravin principiului independenței judecătorilor, consacrat prin art. 83 din Constituția letonă. Parlamentul - ținând cont de situația financiară a Letoniei și de angajamentele externe ale țării - a decis recalcularea salariilor judecătorilor, ceea ce ar fi condus la o scădere a cuantumului remunerației acestora. În acest sens, Curtea Constituțională a constatat că noțiunea de independență a judecătorilor include o remunerație adecvată, comparabilă cu prestigiul profesiei și cu scopul responsabilității lor. Luând în considerare statutul judecătorului, scopul remunerației judecătorilor este atât de a asigura independența, cât și de a compensa în mod parțial restricțiile impuse prin lege. Totodată, cerința asigurării unei remunerații adecvate pentru judecători este nu numai în conexiune cu principiul independenței judecătorilor, dar și cu cerințele de calificare și competență stabilite și cu interdicțiile impuse acestora.

Curtea Constituțională din Lituania, prin Hotărârea din 12 iulie 2001, a statuat că în statele democratice este acceptat faptul că judecătorul care trebuie să soluționeze litigiile din societate, inclusiv acelea între persoane fizice sau juridice și stat nu trebuie să aibă numai o înaltă calificare profesională și o reputație perfectă, dar trebuie să fie independent din punct de vedere material și trebuie să aibă un sentiment de siguranță cu privire la viitorul său. Statul are obligația de a stabili remunerația judecătorilor astfel încât să compenseze statutul, funcțiile și responsabilitățile acestora, iar menținerea remunerației judecătorilor este una dintre garanțiile independenței judecătorilor.

Curtea Constituțională din Cehia, prin Hotărârea din 14 iulie 2005, a reținut că în statele democratice securitatea financiară este recunoscută în mod clar ca unul dintre elementele esențiale care asigură independența judecătorilor.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu s-a pronunțat în mod expres asupra împrejurării dacă reducerea sau eliminarea pensiei de serviciu a magistraților ar contraveni principiului independenței judecătorului, însă, pornind de la prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un tribunal independent și imparțial, în Cauza Cooper contra Regatului Unit, 2003, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că, pentru a stabili dacă un tribunal este independent, trebuie să fie luați în considerare următorii factori: modul de desemnare și durata mandatului membrilor ce-l compun; existența unei protecții adecvate împotriva presiunilor exterioare; posibilitatea de a se verifica dacă el prezintă sau nu aparența de independență”.

Având în vedere toate aceste considerente și ținând cont de jurisprudența Curții Constituționale din România referitoare la pensia de serviciu a magistraților, s-a constatat că statutul constituțional al magistraților - statut dezvoltat prin lege organică și care cuprinde o serie de incompatibilități și interdicții, precum și responsabilitățile și riscurile pe care le implică exercitarea acestor profesii - impune acordarea pensiei de serviciu ca o componentă a independenței justiției, garanție a statului de drept, prevăzută de art. 1 alin. 3 din Legea fundamentală, argumentele fiind aplicabile pe deplin și în cazul acestei reglementări, care nesocotește chiar limitele de reexaminare, astfel cum au fost trasate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 467/2023.

Ca atare solicităm Curții Constituționale, a admite excepția invocată și a constata că textul art. 101 din Codul Fiscal astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 282/2023 este neconstituțional.

În temeiul art. 411 combinat cu art.223 Cod proc civ solicităm judecarea cauzei și în lipsa noastră.

Data,

Semnătura reprezentant reclamanți,

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO